

vilde en kvinde eller mand, der søgte tilfredsstillelse for denne drift, ikke lide noget skår i deres agtværdighed i et samfund, der ikke dadlede en sådan optræden. Om forførelser og bedragne kvinder kunde der i så fald ikke blive tale, kun om ulykkelige ægteskaber. Men kønsdriften er ikke blot en kilde til lyst for det enkelte individ, afkommet kan ikke lades ude af betragtning under tilfredsstillelsen af denne drift, og jeg tror derfor ikke, at en stigende kultur, der altid vil bestå i at lære menneskene at vurdere ting og forhold efter deres sande væsen, nogensinde vil overtale dem til i simpel liderlighed at se er uskyldig ting.

Såvidt jeg kan se bliver tværtimod retningen, hvori udviklingen vil gå, den, at samfundene vil øve en strengere kontrol med mændenes kyskhed ved at pålægge dem forsørgerpligt for deres uægte børn, og ved noget stærkere end hidtil at fordømme forførelsen. Faldne kvinder vil der altid findes, og at mænd stæle sig til dem vil heller ikke kunne forhindres, og vil sagtens altid af samfundet betragtes med et skuldertræk; men at en gemenhed som forførelse kan gå ustraffet hen ja endog blive en pynt for forfængeligheden, tror jeg vil ophøre, når kvinden hæver sig selv. Det er i de dannede kredse allerede nu heller ikke let for manden at slippe uskadt over dette skær; det er den uvidende tjenestepige eller sypige, han betragter som sit lovlige bytte; men hermed vilde det have en ende, hvis bedre oplysning gav disse mennesker en større forståelse og et friere blik, og lærte dem at unddrage sig de rå sanselige fristelser, som nu blive årsagen til deres fordærv. Så længe en pige sætter sin sjæl i en ny hat eller et armbånd, er det forgæves at præke moral for hende, og også ganske forgæves at præke moral for manden.

C. N. Starcke.